

16 januari – 20 januari

laat je licht schijnen
en ga samen op weg
durf Haar te ontmoeten
Ik ben er voor jou
telkens weer
begin aan die nieuwe wereld
en straal vertrouwen uit ...
scholengroep Sint-Michiel Roeselare - Ardoorie

Het verhaal van de frituur van Hulsbos

In Hulsbos stond een frituur die schitterend draaide. De uitbater voelde zich echter overwerkt en vond dat hij te weinig kon sparen om bijtijds te gaan rentenieren.

Dus vroeg hij om advies aan zijn neef die pas 'een Vlerick' had behaald. Die deed een grondig onderzoek en presenteerde zijn rapport met daarin drie pijnpunten en een oplossing.

Primo: waarde oom, je geeft teveel frieten, één derde belandt in de vuilnisbak.

Secundo: je ververst je vet te vaak, je hanteert normen die strenger zijn dan die van MCDonald's.

Tertio: je blijft veel te lang open 's nachts, zodat alle zatlapen bij jou de boel komen onderkotsen.

Ergo: één derde minder friet, één derde minder vaak vet verversen en drie uur eerder sluiten.

De oom volgde het advies op. Daarom -stond- er een frituur in Hulsbos.

Anthorissen P.F.

“Niets valt zo moeilijk te organiseren,
niets maakt zo weinig kans op succes,
niets is zo gevaarlijk bij het doorvoeren ervan,
als vernieuwingen.

Wie zich daarvoor inzet, maakt zich allen die
van de oude toestand profiteerden tot vijanden
terwijl hij op weinig enthousiasme mag rekenen
bij hen die uit de nieuwe toestand
profijt zouden kunnen halen.

Hun lauwheid spruit voort, enerzijds
uit vrees voor de tegenstanders ie
zich op hun statuten en tradities kunnen beroepen;
anderzijds
uit het feit dat mensen over het algemeen
achterdochtig zijn en nieuwigheden nooit echt vertrouwen
voordat zij er beter van zijn geworden.

Bijgevolg zullen allen die tegen vernieuwingen gekant zijn,
bij elke gelegenheid fanatiek ten aanval blazen,
en zullen de voorstanders liever
de kat uit de boom kijken
met als gevolg dat de positie van de vernieuwers en hun medelopers
altijd gevaar loopt.”

Macchiavelli, Il Principe, 6,5

vertrouwen uitstralen

Maria,

Wees voor ons de bouwgrond van graag zien,
wanneer we dreigen in het niets te verzanden.

Geef ons de nodige steun en kracht
om steeds perspectief
op de toekomst te blijven houden.

Help ons blijvend verwonderd te zijn,
over het kleine en het onverwachte
van elke dag.

Draag ons in het hartverwarmende
van de glimlach,
vanuit het besef
dat elke jongere zichzelf zijn mag.

Doe ons samen stralen van vertrouwen,
alleen zo kunnen we samen bouwen
aan een school van oprechte gastvrijheid
en innige verbondenheid,
waar allen zichzelf kunnen zijn
in hun grensverleggend leerproces.

Amen.

Leeftocht – januari 2023

De altijd open deur

Soms wordt voor jou een open deur door
mensenhanden dichtgeslagen. Aanvankelijk sta
je als versteenden daarna zijn er zoveel vragen!
Je kunt ineens geen kant meer uit en je beseft
dat dit gebeuren je plaatst voor een voldongen
feit dat je alleen nog kan betreuren.

Maar als je door je tranen heen op Gods
aanwezigheid blijft letten dan ga je merken dat
Hij Zich niet zomaar buiten spel laat zetten.

En dat Hij je in elk geval met Zijn genade blijft
omringen.

Want waar een deur zich voor je sluit zorgt Hij
voor nieuwe openingen.

En daar ontdek je blij verbaasd toch voor jezelf
weer mogelijkheden, al dagen die je soms wel
uit een ander pad te gaan betreden.

De gang die God met jou wil gaan valt door
geen mensenhand te keren.

Zolang je je maar doelbewust op Zijn beleid
blijft concentreren.

Hij houdt je kansen in het oog!

Blijf Hem dus als je Heer beschouwen.

Want op Zijn tijd baant Hij de weg, daar kun je
rustig op vertrouwen.

Truus van der Roest

Eten met God

Een jongen wilde eens God ontmoeten. Hij stak
zijn rugzak vol eten en drank en ging op stap.
Een paar straten verder zag hij een oude vrouw.
Ze zat op een bank in het park en keek naar de
eenden op de vijver. De jongen ging naast haar
zitten en opende zijn rugzak om wat te eten.
Toen hij zag dat de oude vrouw ook honger had,
gaf hij haar één van zijn koeken. Zij dankte hem
en glimlachte naar hem met een lach die zo mooi
was, dat de jongen die nog eens wilde zien.
Daarom gaf hij haar ook een drankje. Opnieuw
glimlachte ze. Zo aten en dronken ze de hele
middag zonder één woord te zeggen. Het werd
donker. De jongen was moe en ging terug naar
huis. Zijn moeder zag zijn stralende gezicht.
“Wat heb je vandaag gedaan, dat je zo
gelukkig bent?” “Ik heb met God gegeten. En
weet je? Ze heeft de mooiste glimlach die je jou
maar kunt indenken.” Intussen kwam ook de
oude vrouw thuis. Haar zoon zag haar stralend
gezicht en vroeg: “Moeder, wat heb jij vandaag
gedaan, dat je zo gelukkig bent?” “Ik heb met
God gegeten. En weet je? Hij is veel jonger dan
ik had verwacht.”

*Uit: '99 verhalen met een knipoog', samengesteld door Chantal
Leterme*

Wachten op de vonk

Wat kunnen wij anders dan sprokkelen,
brandhout vergaren,
terwijl we wachten op de vonk?

Wat zouden wij anders dan stug doorgaan
met de ongelijke strijd
voor gerechtigheid, voor vrede
en voor heelheid van de schepping,
terwijl wij wachten op
de begeestering van voldoende mensen
die de ongelijkheid van de strijd
te boven komen?

Wanneer komt de vonk?

Dat hebben wij maar af te wachten.
Intussen moeten we er wel voor zorgen
dat het sprokkelhout niet verspreid blijft liggen.
We moeten het zorgvuldig opstapelen en
droog houden.
We moeten verbindingen leggen met wat
anderen proberen,
ons inmengen en solidariseren.
En als we een kleine vonk bespeuren,
iets van begeestering zien gloeien,
dan niet wild maar voorzichtig blazen,
zodat het vuur wordt aangewakkerd
en voor een lange tijd blijft branden.

Ed de la Torre